

LIBERATION

UNGDOM

#2016:2

Ledare:

Under Disneys gyllene era på 90-talet introducerades min generation till ett värderingskifte i filmkronologin. De vackra prinsessorna blev ersatta med tappra hjältinnor som utförde stordåd istället för att sjunga i väntan på att bli räddad av en prins. Mulan räddade Kina från hunnerna, Esmeralda kämpade för rättvisa, Pocahontas stoppade ett krig och lärde oss att det finns färger i en vind.

Hur kvinnan framställs i den kultur vi konsumerar ger avtryck i hur våra värderingar formas. När de första feministerna utmanade den rådande ordningen var det genom litterära verk som Jane Eyre av Charlotte Brontë och Hertha av Fredrika Bremer. Det är ingen tillfällighet att när kvinnor fick ta plats i kulturen och skildra sin berättelse och sina upplevelser som kvinnorrörelsen tog fart. Kultur återspeglar vilka vi är och vilka vi blir. När den förändras gör även vi det.

Men verkligheten överträffar inte alltid dikten. Balladen om Mulan är endast en legend. Esmeralda blir i ursprungsromanen hängd till döds. Den verkliga Pocahontas hade aldrig ett förhållande med John Smith, hon gifte sig istället med en annan engelsman och fick barn. Hon blir sjuk under ett besök i England och dör vid 22 års ålder till följd av smittkoppor.

Om politik är det möjligas konst, så är kultur det visionäras konst. Kanske behöver vi kulturen för att skönmåla verkligheten och som får oss att våga drömma bort. Bara för det inte är verkligt så måste det inte betyda att det inte är på riktigt.

"I tell you what freedom is to me: no fear." – Nina Simone

Anders Viking Pettersson
Redaktör

Liberal ungdom #2016:2

INNEHÅLL

17 TEMA: KULTURFEMINISM

4. Hänt i LUF-landet

6. Kongressen

8. Ordförandeval

12. Vice och ledamöter

17. Kulturfeminism

24. Det moderna genombrottet

26. Ordförandekrönika

28. Utblick

Redaktion och produktion

Kontakta redaktionen på mav.pettersson@gmail.com

Anders Pettersson
Redaktör

Freddy Karlsson
Illustratör

Maria Bark
Illustratör

Sigrid Rydell Johnson
Skribent

Clara Eklöf
Skribent

Hannes Rudsäter
Skribent

Ansvarig utgivare
Thea Andersson

Grafisk form
August Ekman Öhrn

Layout och redigering
Thea Andersson

Tryck
Danagård Litho

Omslag
Maria Bark

ALLA BILDER LICENSIERADE UNDER CREATIVE COMMONS
OCH FINNS VIA FLICKR OM INTE ANNAT ÄR ANGIVET

luf!

Liberal ungdom ges ut av Liberala ungdomsförbundet och utkommer fyra gånger om året.

LUF är Folkpartiets ungdomsförbund, och verkar för individuella rättigheter, marknadsekonomi och global frihet. Bli medlem på luf.se.

HÄNT I LUF-LANDET

UNIVERSITET LIBERAL

Den 11-13 mars samlades ca 100 luffare från hela landet i Katrineholm för att delta på årets Universitet Liberal. Under helgen fick deltagarna fördjupa sina kunskaper om liberalism och dess motpoler. På gästtalarlistan fanns bland annat Liberalernas f.d. partiledare Bengt Westerberg, Andreas Johansson Heinö från Timbro och Kajsa Ekis Ekman från Dagens ETC.

Bertil Ohlin-medaljen i guld delades i år ut till Eskilstuna-Kurirens politiska redaktör Alex Voronov. Med motiveringen "Som skribent har Voronov utmärkt sig genom att alltid söka föra en saklig och faktabaserad argumentation, inte hemfalla åt populism och enkla lösningar, och undvika att springa med i opinionsmässiga gatlopp. Hans opinionsbildning är grundad i en socialliberalism av den ohlinska traditionen, med principiella resonemang och kritiskt tänkande som bärande värden."

RIKSMÖTET

Liberalernas nya logga

Under riksmötet presenterades den nya grafiska profilen för Liberalerna. Tidigare hade en idétävling anordnas för att ge inspiration till den nya loggan. Vinnaren av den tävlingen blev ett bi som pollinerar en blåklint. Detta blev tydligen inspiration till den nya loggan som lämnar inget åt fantasin...

Alkoholglass

Det jobbigaste med folkpartister, förlåt liberalerna, är att de vill förbjuda allt som är roligt. Till och med alkoholglass som man inte ens visste existerade. Med bakgrund av detta så anordnade LUF en kampanj på riksmötet och bjöd deltagarna på glass.

1000XFLER

I april utsattes Sandäkerskolan i Landskrona för en högerextrem attack riktad mot föreläsningsserier om tolerans och rasism som eleverna deltagit på.

LUF Skåne reagerade direkt, och i morse möttes skolans elever och lärare av tusentals hjärtan när de inledde sin dag.

I Blekinge överklagade en friskola efter påtryckningar från elevernas föräldrar att flyktningbarn skulle få använda samma entré och toaletter som andra barn på skolan när de skulle vara i byggnaden för att lära sig svenska. LUF Blekinge var snabba med att kärleksbomba entrén som fick stor spridning i sociala medier.

På bilden: Hannes Rudsäter, Karl Philip Nilsson, Anders Viking Pettersson, Simona Mohamsson, Jessica Andersson och Marcus Nielsen framför Liberalernas nya logga.

MR. VICE PRESIDENT

Den 14:e till 17:e april arrangerades IFLRY:s kongress i Istanbul. IFLRY är en internationell paraplyorganisation för liberala ungdomsförbund runt om på jorden. På plats var över 100 liberaler från fler än 30 länder och för LUF:s del deltog Anders Rehnberg, Dan-Aria Sucuri, Amanda Kanange och Soma Hoss. Under kongressen valdes Anders Rehnberg till vice president i IFLRY och kan nu börja arbetet för att knyta liberala ungdomsförbund allt närmare varandra och stärka den liberala rörelsen internationellt.

På bilden: Anders Rehnberg

EXAMEN FÖR LUF:S SPETSUTBILDNING

Under tre helger har luffare från hela landet deltagit på LUF:s spetsutbildning i Stockholm. Deltagarna har blivit skolade i allt från postmodernism av Lena Andersson till bleeding heart libertarianism av Patrick Krassén. Utbildningen hölls i tankesmedjan Fores lokaler och leddes av vice ordförande Axel Nordberg och förbundsstyrelseledamöterna Anna Horn och Sofia Herrström.

På bilden, spetsutbildningens deltagare och rektorer: Anders Viking Pettersson, Robin Nyman, Axel Nordberg, Jacob Axelsson, Simona Koria, Pontus Almquist, Alma Dizdar, Tommy Ky, Sofia Herrström, Clara Eklöf, Anna Horn, Jura Miniotaite, Romina Pourmokhtari, Gabriel Nilsson och Saga Bowallius.

KONGRESSEN

En gång per år har Liberala ungdomsförbundet kongress. I år äger den rum i Uppsala den första helgen i augusti. Årets kongress är en stadgekongress, det innebär att vi inte behandlar våra politiska ståndpunkter som sammanfattas i handlingsprogrammet. I stället behandlar vi stadgarna och gör stadgeenliga val.

Förra årets kongress blev Henrik Edin vald till ordförande. Förutom honom finns i år ytterligare en kandidat till ordförandeposten, Joar Forssell, mer om dem ser du på följande sidor. Liberal ungdom presenterar också de två kandidaterna till vice ordförande samt de som kandiderar till förbundsstyrelsen. De har under våren annonserat att de avser att kandidera. Vi hoppas att på detta sätt bereda underlag till er som kommer rösta på kongressen. Samtliga kandidater till de enskilda posterna har fått samma frågor och lika mycket utrymme i tidningen.

Lotta Edholm, Birgitta Ohlsson och Fredrik Malm

Frida Johansson Metso, Erik Ullenhag och Adam Cwejman

TIDIGARE ORDFÖRANDEN

Bertil Ohlin, 1934–1939	Lennart Hartmann, 1939–1945
Gunhild Palmqvist, 1945–1948	Nils Schön, 1948–1950
Sven Wedén, 1950–1952	Gunnar Helén, 1952–1954
Bengt Johnson, 1954–1957	Sven Åsbrink, 1957–1959
Göran C.-O. Claesson, 1959–1960	Per Ahlmark, 1960–1962
Ola Ullsten, 1962–1964	Gustaf Lindencrona, 1964–1966
Thomas Hammarberg, 1966–1969	Per Gahrton, 1969–1971
Lars Leijonborg, 1971–1973	Johan Schück, 1973–1974
Billy Olsson, 1974–1975	Bonnie Bernström, 1975–1977
Christer Hallerby, 1977–1979	Peter Örn, 1979–1983
Maria Leissner, 1983–1985	Torbjörn Pettersson, 1985–1987
Lars Granath, 1987–1989	Lotta Edholm, 1989–1991
Fredrik Malmberg, 1991–1995	Karin Karlsbro, 1995–1997
Erik Ullenhag, 1997–1999	Birgitta Ohlsson, 1999–2002
Fredrik Malm, 2002–2006	Frida Johansson Metso, 2006–2009
Adam Cwejman, 2009–2012	Linda Nordlund, 2012–2015
Henrik Edin, 2015–	

VAL AV ORDFÖRANDE HENRIK EDIN

Vilka är LUF:s svagaste sidor? Hur ska vi förbättra oss på de områdena?

LUF är svagast när taggarna riktas inåt. Tyvärr är det inte ovanligt. Att vi upplever ytterligare en ordförandestrider är oroväckande och påfrestande. Jag vill att LUF ska vara mindre som House of Cards och mer som Vänner. Vi behöver bygga en organisationskultur baserad på meriter och inte vem som råkar vara kompis med vem, där vi ständigt lyfter och stärker varandra.

Vilka är LUF:s starkaste sidor? Hur ska vi utnyttja dem på bästa sätt?

LUF har en fantastiskt aktivistisk gren som med ett väldigt stort engagemang påverkar Sverige till det bättre. Samtidigt finns det mängder av kompetens i vår medlemskår. Vi kompletterar varandra och när vi kommer samman är vårt förbund ostoppbart. För det krävs en bra organisation som plockar upp dessa initiativ. Jag är övertygad om att vi är bättre på det nu än för ett år sedan.

Hur kommer ditt ledarskap se ut och fungera med dig som förbundsordförande?

För mig handlar ledarskap om att lyssna på medlemmarna och lyfta goda idéer men också driva förbundet framåt i nya frågor. Ledarskap handlar inte om att ständigt komma med kompromisser, utan om att rakryggat stå upp för principerna vi röstat om.

Vilka frågor har du drivit det senaste verksamhetsåret?

Jag har under året arbetat med migrationspolitik, arbetsmarknadspolitik och bostadspolitik.

Mitt arbete för politisk förändring har även handlat om att skjuta fram medlemmar på barrikaderna med hjälp av stomartiklar, blixtkampanjer och liknande. Att vara förbundsordförande är inte ett solouppdrag även om just ordföranderollen ger tillgång till annars slutna rum, till exempel i partiet.

I vilka frågor ska LUF vara drivande i opinionen?

Under överskådlig tid kommer integrationen att vara den viktigaste politiska frågan. Vi ska ligga i framkant av den debatten. Det är viktigt att vi har ett starkt feministiskt perspektiv och motverkar uppkomsten av parallella samhällen. Det kommer vi behöva prata om i framtiden.

Vi kommer även att behöva prata om de strukturella problemen på arbetsmarknaden och bostadsmarknaden. Bara på det sättet kan vi skapa ett sammanhållet, jämställt och demokratiskt Sverige.

Just nu finns över hälften av alla LUFs medlemmar i de två största distrikten. Hur har du tänkt arbeta så de mindre distrikten blir starkare?

Förbundet måste stötta de mindre distrikten. Det mest effektiva sättet att göra detta på är att hjälpa till med sådant som kan vara svårt. Därför vore det lämpligt att anställa ytterligare en ombudsperson för att hjälpa till med det administrativa, det är förbundets förlust när distrikt inte klarar av att hålla årsmöten eller klubba igenom en verksamhetsberättelse.

Vad kommer du göra för att förbättra den interna jämställdheten?

Åtgärder för att förbättra den interna jämställdheten måste vara verkningsfulla. Allt för ofta har LUF genomfört kostsamma satsningar som har varit ineffektiva. Vi kan inte fortsätta på det spåret.

För det första måste vi satsa på gott ledarskap med ett tydligt genusperspektiv. Alla företrädare på alla nivåer måste förstå hur man bygger en inkluderande organisation där alla kan känna sig hemma. För det andra behöver förbundet ta ett större ansvar för tjejnätverken så att de blir en mer naturlig del av förbundets verksamhet.

Hur kommer LUF se ut som organisation inför valet 2018? Vad kommer du göra för att nå dit?

LUF kommer att vara en organisation full med starka liberala röster och skitduktiga liberala företrädare. I varje distrikt ska det finnas medlemmar som på egen hand vet hur man arrangerar debatter, torgmöten och kampanjer av olika slag. Det är vårt ansvar att ge medlemmarna verktygen som behövs för det och jag är säkert på att jag kan leda förbundet genom den kompetensutvecklingen. Alla kommer vilja vara med!

VAL AV ORDFÖRANDE JOAR FORSSELL

Vilka är LUF:s svagaste sidor? Hur ska vi förbättra oss på de områdena?

Vi måste både bli synligare och mer relevanta samt jobba på jämställdheten och på sammanhållningen internt. Utmaningarna är sammanlänkade. Vi ska ha roligare tillsammans samt låta meritokrati gå före nepotism. Ett medlemskap i LUF måste kännas både meningsfullt och roligt.

Vilka är LUF:s starkaste sidor? Hur ska vi utnyttja dem på bästa sätt?

Vår starkaste sida är mångfalden i medlemskåren. Hos oss möts människor med olika kompetenser och erfarenheter bakom ett gemensamt mål, frihet. En stark organisation och ett skarpt politiskt ledarskap kan ena oss i politiska strider och mål. Då kan vi göra skillnad, det har vi gjort förut.

Hur kommer ditt ledarskap se ut och fungera med dig som förbundsordförande?

Mitt ledarskap är inkluderande internt och hårt externt. LUF byggs underifrån av medlemmarna. Jag ska vara prestigelös, transparent och söka bred förankring. Jag är också orädd och tar de politiska striderna. Externt kommer mitt politiska ledarskap vara tydligt. Ett synligt politiskt ledarskap banar väg för en enad och sammansvetsad organisation. Jag har exempelvis drivit sprutbyte, avregleringar, marknadshyror, delningsekonomi och öppenhet.

Vilka frågor har du drivit det senaste verksamhetsåret?

Jag har skrivit artiklar och strategiskt lobbade på Liberalerna. Jag har mobiliserat LUF i migrationsfrågan och systematiskt använt mitt breda kontaktnät i partiet. Medlemmars engagemang har jag stöttat genom att hjälpa till med debattartiklar, bistått i fighter med partiet, kampanjat och hjälpt med olika ansökningar. Vi är ett lag, i grunden handlar ledarskap om att lyfta varandra.

I vilka frågor ska LUF vara drivande i opinionen?

Välfärd kontra migration samt integrationen kommer att vara de stora politiska frågorna. Rörlighet är en förutsättning för välbefinnande och välfärd. Den socialdemokratiska välfärdsstaten är passé, nu kan vi driva öppenhet och minskad stat. Vi ska vara opinionsledande i avregleringar av bostads- och arbetsmarknaden samt i att minska staten för att möta globalisering och ökad rörlighet. Vi ska gå emot partiet då de vill lägga sig i våra liv och då de vill stänga gränsen.

Just nu finns över hälften av alla LUFs medlemmar i de två största distrikten. Hur har du tänkt arbeta så de mindre distrikten blir starkare?

Förbundet är till för distrikten. Vi i verkställande utskottet arbetar redan under detta år med att forma en tjänst som kan stötta distrikten. Det kan handla om både organisatoriska saker och mer utåtriktad verksamhet. Förbundet ska stötta i kontakten med partiet och med standarder, till exempel hur en distriktsstyrelse kan arbeta.

Vad kommer du göra för att förbättra den interna jämställdheten?

Samhällets strukturer följer med in i LUF, jämställdhetsarbetet tar inte slut. Arbete ska vara långsiktigt och systematiskt. Jag har som distriktsordförande och förbundskassör prioriterat intern jämställdhet. Jag har erfarenhet vad som fungerar och inte. Intern jämställdhet ska integreras i våra utbildningar. Tjejnätverken ska stötta. I vår organisation ska ingen hållas tillbaka på grund av sitt kön, meritokrati ska råda.

Hur kommer LUF se ut som organisation inför valet 2018? Vad kommer du göra för att nå dit?

Vi i LUF ska vara en organisation av brinnande individer som förenas i kampen för frihet. Jag har lett tre valrörelser tidigare, både som distriktsordförande, Liberalernas valledning och som arbetsledare för över tjugo valarbetare. Innan valet ska vi vässa oss i kampanjstrategi, retorik, skrivande och annat politiskt hantverk. Politiskt ledarskap och lagkänsla ska genomsyra LUF. Tillsammans går vi mot valvinst 2018, nu kör vi!

VICE ORDFÖRANDE ANNA HORN

Vilken är den viktigaste egenskapen som behövs hos en vice ordförande?

Ledaregenskapen

Vad vill du tillföra i presidiet som vice ordförande?

Jag vill tillföra kunskap, engagemang, lyhördhet, feminism och energi.

Vilka utmaningar står LUF inför enligt dig?

LUF:s främsta utmaningar är för första det ordförandeval vi står inför. Det är viktigt att vi, oavsett vem som blir vald, går enade ur processen. Vår energi och talang ska riktas utåt inte mot varandra. För det andra är vårt moderparti Liberalerna en utmaning. Partiet

är svagt och idéfattigt. Vi måste hjälpa partiet i dess förnyelseprocess. Det betyder inte minst att vi måste bråka med dem ibland. För det tredje är det allmän politiska klimatet en utmaning. Regeringen är svag och dålig. Våra alliansvänner, främst KD och M, tummar på viktiga principer. Sverigedemokraterna sätter fortfarande dagordningen i den allmänna debatten. Vi måste återvinna gammal mark och vinna ny om vi ska kunna överleva samt stärka liberala värden.

VICE ORDFÖRANDE MAX SJÖBERG

Vilken är den viktigaste egenskapen som behövs hos en vice ordförande?

Att i alla lägen se till vad som är bäst för LUF, snarare än att förhålla sig till vänskapslojaliteter eller vad som är bäst för en själv. Ibland krävs kompromisser, ibland obekväma beslut och ibland till och med något som går emot ens egen övertygelse. Att vara som Axel Nordberg, helt enkelt.

Vad vill du tillföra i presidiet som vice ordförande?

Erfarenhet och synlighet. Under mina sex år i LUF har jag varit alltifrån nybliven medlem till ordförande för det största distriktet. Jag har en klar bild av vad jag tycker är bra och vad vi behöver utveckla. Dessutom gillar jag att skriva,

debattera och opinionsbilda så jag hoppas kunna göra att LUF syns mer och når fler.

Vilka utmaningar står LUF inför enligt dig?

Att kunna föra diskussioner om samlag med sin döda syster och leverera skarpa förslag på hur bostadsmarknaden kan reformeras samtidigt. De ideologiska diskussionerna om perifera frågor, som många utomstående skrattar åt, är oerhört viktig och utvecklande. Samtidigt måste vi vara en relevant röst i den dagspolitiska debatten. Att kombinera dessa två är en stor utmaning.

FÖRBUNDSSTYRELSEN CHRISTOFFER KARLSSON

Hjärtefrågor: Säkerhetspolitik, arbetsmarknadspolitik och bostadspolitik.

Vad vill du tillföra i LUF:s förbundsstyrelse?

Jag vill få till en budget baserad på LUFs handlingsprogram, för jag tror att det hade varit nyttig träning för medlemmarna och gett ett djup i den interna debatten. Jag vill också fortsätta att driva på för stöd till smådistrikten. Eldsjälarna i de mindre distrikten behöver mer stöd från förbundet! Jag vill fortsätta främja nörderiet i LUF, vi ska även i framtiden ha Sveriges klokaste och kunnigaste medlemmar. Den interna kultur som funnits i LUF sedan långt innan jag gick med är värdefull, förbundet ska vara meritokratiskt. Det är med duktiga medlemmar som vi sticker ut. Men vi måste också bli fler, eftersom vi får större genomslag om vi är fler som tar debatter och skriver artiklar. Jag själv vill fortsätta skriva många artiklar och lyfta vår politik utåt i media, det är en viktig uppgift som FS-ledamot. Vi måste bli bättre på den biten och lägga lite större fokus på opinionsbildning.

FÖRBUNDSSTYRELSEN ADEMIR ZILIC

Hjärtefrågor: EU, internationella relationer och integration.

Vad vill du tillföra i LUF:s förbundsstyrelse?

Min vision för LUF är att hela organisationen ska växa. Smådistrikten behöver extra stöd för att få fler medlemmar och fler medlemmar som vill vara aktiva. Min första åtgärd som FS-ledamot blir att resa runt och besöka varje distrikt åtminstone en gång, vara med på kampanjer, värva och hålla CL, skriva debattartiklar och lyfta medlemmar på gräsrotsnivå. På så sätt vill jag bidra till att LUF växer i hela landet, samt säkra organisationens framtid genom att arbeta med medlemmar på lokalnivå genom opinionsbildning bland annat. Som fd distriktsordförande för ett litet distrikt (Östergötland) vet jag precis vilka utmaningar man möter och hur man möter dom bäst. Idag ser vi de antidemokratiska hoten från högerextremt, vänsterextremt och islamistiskt håll växa sig allt större. Vi liberaler måste därför med ännu större styrka stå upp för friheten, demokratin och mänskliga rättigheter. Vi måste synas mer, göra mer och bli fler.

FÖRBUNDSSTYRELSEN MALIN RIMMÖ

Hjärtefrågor: Utrikespolitik, arbetsmarknad och ideologi

I LUFs förbundsstyrelse så vill jag utveckla arbetet gentemot distrikten ytterligare. Det finns steg som är tagna under detta verksamhetsår

som kommer behöva utvecklas och fullföljas under kommande verksamhetsår. Jag vill arbeta mer med distriken så att fler får möjligheten att utveckla sitt engagemang och känna att medlemskapet i LUF ger något och redan nu höja blicken mot kommande valrörelser. Jag önskar att få vara en del av ett LUF som arbetar mer med ideologiska frågor än intern problematik. Jag tycker att det förpliktigar att vara ett ungdomsförbund vars namn klingar av liberalism. Då går det inte att halvhjärtat försvara frågor som förslavar människor. LUF behöver bli vassare ideologiskt, särskilt nu när CUF börjar knappa in på det ideologiska försprånget. Jag vill arbeta för mer libertarianism och mindre socialism oavsett om det är i LUFs förbundsstyrelse eller Liberalernas senaste nummer av tidningen NU. Jag vill arbeta för att medlemmar ska få fler tillfällen att pröva både sin ideologi och få möjligheten att diskutera sakfrågor i fler forum.

FÖRBUNDSSTYRELSEN ANDERS REHNBERG

Hjärtefrågor: Utrikespolitik, Europapolitik och integrationspolitik.

Vad vill du tillföra i LUF:s förbundsstyrelse?

Med erfarenhet från att ha arbetat nära såväl små som stora distrikt, varit klubbordförande, jobbat på Fexpen, suttit som ordförande i Flyktingfonden och som ledamot i Internationella utskottet har jag sett LUF på många olika nivåer och från många olika synvinklar. Jag tror mig kunna bidra med organisatorisk erfarenhet, politisk kunskap men framförallt ett stort driv. Om jag får möjlighet att sitta i förbundsstyrelsen vill jag driva på politiken och stärka organisationen, jag kommer finnas där för såväl distriktsledningar som enskilda medlemmar och jobba hårt för ett mer aktivt LUF där fler känner sig välkomna.

FÖRBUNDSSTYRELSEN LINNEA BJÄRUM

Hjärtefrågor: Psyisk ohälsa, feminism, utbildning

Vad vill du tillföra i LUF:s förbundsstyrelse?

Feminismen är vår stora komparativa fördel jämt emot andra borgerliga ungdomsförbund. För att vi ska kalla oss ett feministiskt förbund måste vi fortsätta vara spetsiga och även sopa framför egen dörr, därför vill jag bidra med mina kunskaper om, och erfarenheter av externt och internt jämställdhetsarbete. Jag vill också att vi ska hålla en kampanj om psykisk ohälsa för att öka kunskapen och minska fördomarna, där tror jag att vi som ungdomsförbund har en bra position.

FÖRBUNDSSTYRELSEN SIMONA MOHAMSSON

Hjärtefrågor: Utrikespolitik, arbetsmarknad och ideologi

Vad vill du tillföra i LUF:s förbundsstyrelse?

En balans mellan vision, verklighet och verkstad. Min önskan är att kunna bidra med att bygga upp en fungerande kampanjorganisation, en organisation som är sammansvetsad och är anpassad för att kunna vara relevant även i framtiden. Jag hoppas kunna dela med mig av mina erfarenheter inför arbetet med kommande valrörelse och opinionsbildning i svensk politik. LUF måste vara rösten för global frihet och internationell solidaritet och en pådrivande rörelse för en friare marknad.

FÖRBUNDSSTYRELSEN JURA MINIOTAITE

Hjärtefrågor: Miljöpolitik, jämställdhet och kulturpolitik.

I förbundsstyrelsen vill jag fokusera på det administrativa arbetet för att föra förbundet framåt. Jag vill se till att stärka de mindre distrikten ute i landet och särskilt se till att få deras röst hörd i strategiska frågor som FS behandlar. Jag vill verkligen att LUF ska växa och bli större. I arbetet för ett större och starkare LUF vill jag sänka trösklarna för att gå med i LUF och jag vill jobba för att fler ska tipsa sina kompisar om att gå med i det smartaste och roligaste förbundet. För att uppnå det krävs fler olika och roliga aktiviteter, det vill jag jobba för att vi ska få. Jag vill också att LUF i påverkar politiken genom närvaro i de lokala partiföreningarna ute i landet på ett mer direkt sätt än vi gör idag. Förbundsstyrelsen kan i högre utsträckning stödja LUFare som kan och vill vara partiaktiva, det arbetet vill jag driva.

FÖRBUNDSSTYRELSEN SHAROKEN HANNA

Hjärtefrågor: Bostad-, integration- och migrationspolitik.

Det finns många saker som kan utvecklas i vår organisation. Jag har under detta verksamhetsår lagt mycket energi på att åka rike runt för att hålla massa olika CL och det är något jag vill fortsätta göra nästa verksamhetsår om jag får medlemmarnas förtroende. Utöver det vill jag framförallt satsa på att modernisera vår kommunikation och integrationspolitiken. Jag har hjälpt ett antal organisationer med att förnya sin kommunikationsstruktur i allt från det grafiska språket till att skapa en större mångfald i målgruppen.

Jag vet att det är liberala idéer, inte socialistiska, ”gröna” eller konservativa idéer som behövs för att kunna gå från ett utanförskap till ett innanförskap. Vår integrationspolitik har inte uppdaterats på länge och har blivit gammal och omodern och behöver särskilt tillsyn för att bli den skarpaste i Europa!

Tema: Kulturfeminism

TEXT: SIGRID RYDELL

I boken 179 år av ensamhet delar tio kvinnor med sig av sina upplevelser och erfarenheter från att vara verksamma vid Handelshögskolan i Stockholm. Det är en oroväckande bild som målas upp. En skola där kvinnor nedvärderas på grund av sitt kön och utsätts för sexuella trakasserier. Upplevelser med hög igenkänningsfaktor.

Det sägs att en jämn könsfördelning ligger någonstans runt 40-60. På handelshögskolan har man satt ett mål om att 20 procent av professorerna ska vara kvinnor år 2020. Idag är endast tre av 35 professorer på skolan kvinnor. Studenter kan gå igenom hela sin grundutbildning utan att ha mött en enda kvinnlig kursansvarig. Handelshögskolan i Stockholm, som bedriver Sveriges främsta ekonomiutbildning, har en lång väg att gå.

Efter många år på Handels tröttnade tillslut forskarna Jenny Lantz och Linda Portnoff på skolans svaga ledarskap i frågan om jämställdhet. De bjöd in sina kvinnliga kollegor att berätta om sina erfarenheter av diskriminering och om sina strategier för att överleva sin tid på Handels.

Reaktionerna från kollegorna skilde sig åt. Somliga blev glada över initiativet. Andra blev arga eller rädda. De ville inte ses som offer. En del frågade sig hur skolans ledning skulle reagera. Lantz och Portnoffs initiativ resulterade i tio personliga texter som målar upp en manligt kodad kultur av hierarkier, likriktning och sexuella trakasserier. Hur kvinnor på skolan bemöts av nedsättande kommentarer och härskartekniker. Hur deras kursutvärderingar fylls av kommentarer om utseende istället för pedagogiskt innehåll. Vi får läsa om hur män tas in på bekostnad av kvinnor med bättre meriter för man är rädd att skolans status ska försämrast. Det är problem som inte tas på allvar av skolans ledning, vilket leder till att kvinnorna alltmer tystnar.

Under läsningen blev det många understrukna stycken och kråkor i marginalerna. Många av berättelserna har hängt med långt efter läsningen. Vad som är slående är att, trots att det är tio olika personers upplevelse, finns det mycket som förenar dem. För mig har det varit omöjligt att sluta tänka på de här modiga kvinnorna som tillslut bestämde

sig för att berätta. För det är precis det vi måste göra för att få förändring. Dela med oss av våra upplevelser och börja prata om problemen. De finns framför allt tre framstående likheter. Dessa är upplevelsen av att nedvärderas på grund av sitt kön, anspelningar på sex eller rent av sexuella trakasserier och hur hög igenkänningsfaktor jag som kvinna, och som rör mig i den politiska sfären, känner genom hela läsningen.

Det finns påfallande många exempel på hur kvinnorna på skolan har nedvärderats på grund av sitt kön. De har från sina manliga kollegor fått höra ”Ja men det fattar du väl, Handels vill inte ha in fler kvinnor, då skulle statusen sjunka. Så enkelt är det”. När en av kvinnorna berättade för en manlig äldre medarbetare om sitt forskningsprojekt fick hon svaret ”ja, du är i alla fall söt att se på”. Hon beskriver sedan hur hon började analysera det han sa. Hur hon gradera sörheten och jämförde den med graden av relevans i hennes projekt. Det finns också de handlingar som är svårare att sätta ord på. Som de gånger då kvinnorna förberörm för sitt utseende istället för sina prestationer. De får höra att deras framgång beror på deras utseende.

Ytterligare ett genomgående tema är alla anspelningar på sex och rena sexuella trakasserier. Jenny Lantz berättar om hur en manlig professor konstaterade att hennes namn låter som en prostituerad och att det är därför alla hennes mail hamnar i skräpkorgen. Men det här är inte det värsta exemplet. Emma Stenström beskriver en situation från sitt första år som lärare på skolan som visar vilken kultur som verkar råda på Handels-högskolan.

Ett par killar lämnade in en uppgift med en porrtlikande bild på framsidan och hennes

namn på. Stenström blev illa berörd och ville underkänna uppsatsen men hennes lärarkollegor, som alla var män, menade att hon överdrev. De sa att det bara var på skämt. Skämt eller inte, ett sådant beteende kan vi inte acceptera från Sveriges framtida ledare tyckte Stenström som tog det vidare till disciplinnämnden. Inte heller ordförande i disciplinnämnden tyckte att det fanns någon anledning att underkänna uppgiften. Han undrade om Stenström verkligen skulle vara kvar på skolan, han tyckte att hon verkade för känslig. När Stenström sedan tog kontakt med Jämställdhetsombudsmannen kunde juristerna där snabbt konstatera att händelsen kunde klassificeras som sexuella trakasserier.

Slutligen har vi då alla situationer genom boken med hög igenkänningsfaktor. Som kvinna kan man nog känna igen sig genom hela boken. Men låt mig lyfta ett exempel som ni, som aktiva i en politisk organisation, definitivt kommer känna igen er i.

Tänk er ett möte, i det här fallet ett stort forskningsprojekt, som ska inledas med en kort presentationsrunda. En kvinna börjar presentera sig själv. Hon gör det på två meningar. Nästa på tur är en man. Han lägger ut texten om sina olika forskningsfrågor genom åren och sina olika chefspositioner. Hela presentationsrundan tar nästan en och en halvtimme. Hur många timmar av ens liv har egentligen har gått åt till sådant här?

Reaktionerna på boken 179 år av ensamhet har varit svåra att hitta. Skolans rektor sa till Dagens Nyheter att han blev nedslagen av läsningen. Han konstaterade att skolan har en jämställdhetsplan, att all personal måste gå en normkritisk utbildning och att tillsättandet av fasta tjänster numera är transpa-

Så sent som i HÖSTAS kunde vi läsa om hur studenter använt ord som "HORA" och "PROSTITUERAD" i en skrift om kvinnliga kandidater i valet till STUDENTKÅREN «

rent. Men än så länge verkar dessa åtgärder inte ha haft särskilt stor effekt. Så sent som i höstas kunde vi läsa om hur studenter använt ord som "hora" och "prostituerad" i en skrift om kvinnliga kandidater i valet till studentkåren.

Samtidigt finns det uppenbarligen många studenter och alumner från skolan som inte känner igen sig i den här beskrivningen av Handelshögskolan. Efter skrivierna i höstas vände sig hela 232 studenter och alumner emot den här bilden i en debattartikel. De menade att skolan inte skiljer sig från andra delar av samhället och att de inte vill framstå som offer. Om deras reaktion berodde på en oro över skolans rykte eller om de verkligen inte ser några problem på skolan kan ingen annan än de själva avgöra. Men deras reaktion gör inte berättelserna från den här boken mindre viktiga. Det borde räcka med att en kvinna berättar sin berättelse för att skolan ska reagera. Nu har tio kvinnor samlat sina berättelser i en bok. Det återstår att se hur skolan reagerar.

Därför det är allvarligt att en sådan här kultur får fortsätta att frodas på Sveriges främsta ekonomiutbildning. På skolan som utbildar Sveriges framtida ledare. Storföretagens blivande chefer måste förstå att det inte är okej att sätta porrliknande bilder på uppsatsens förstasida. Det är inte ens roligt.

Det är också dags för Handelshögskolan att se över hur de rekryterar personal. Att endast tre av 35 professorer på skolan är kvin-

nor och att studenter kan gå igenom hela sin grundutbildning utan att ha mött en enda kvinnlig kursansvarig är helt orimligt. En sådan mansdominerad värld ger studenterna en skev bild av verkligheten. De tror inte att kvinnor kan bli professorer, doktorander eller lärare. Kvinnorna i boken vittnar om otaliga situationer då studenter har trott att de har varit någons assistent.

Det är inte heller bara studenternas uppfattning av verkligheten som påverkas av den mansdominerade sfären som handelsn utgör. En av kvinnorna i boken konstaterar något som säkert inte bara gäller henne. För att slippa de värsta konfrontationerna med att inte passa in bestämde hon sig tidigt för att ställa sig utanför. Hon bestämde sig för att inte bli professor, eftersom att det målet kändes ouppnåeligt. Hittills finns det nämligen bara en kvinna som internt har blivit utnämnd till professor på skolan. Istället satte hon upp egna mål. Att bidra till samhället genom att undervisa och forska om viktiga saker. Självklart är det inget fel med att sätta upp egna mål. Men om man gör det av fel anledning blir det ett problem. Till exempel om man gör det för att kulturen och traditionerna på skolan gör att något annat mål känns omöjligt att uppnå.

Handelshögskolan har en lång väg att gå. Målet om 20 kvinnliga professorer år 2020 är nog möjligt att nå, men utvecklingstakten är för långsam. Förhoppningsvis leder dessa modiga kvinnors handling till krafttag och seriös förändring.

Amazonfeminism: Jeanne d'Arc

TEXT: ANDERS VIKING PETTERSSON

Jeanne d'Arc var bondflickan som vid 12 års ålder började höra röster från gud om att hon skulle befria Frankrike från den engelska ockupationen under det hundra-åriga kriget och kröna Charles VII till kung. När hon blev 17 år bestämde hon sig för att fullfölja ordern från gud och begav sig till hovet i Loire.

Kröningen kunde endast ske om tronföljaren blev krönt i Reims katedral som då var under engelskt territorium. Charles VII hade varken kraft eller mod att samla den franska armén för att ta tillbaka den ockuperade delen av Frankrike så han kunde krönas och bli kung på riktigt. Där kom Jeanne d'Arc som en skänk från ovan och lyckades befria Orléans, Reims och andra ockuperade städer från engelsmännen så att Charles VII slutligen kunde krönas till kung. Men segerståget slutade där för Jeanne d'Arc. Vid 19 års ålder blev hon tillfångatagen av burgundiska styrkor, hon såldes senare till engelsmännen där hon blev dömd till döden för häxkonst.

För att säkerställa att inga relikier blev kvar brändes hennes aska flera gånger och kvarlevorna slängdes efteråt i floden Seine.

Jeanne d'Arc har fascinerat en hel värld med sitt liv, sin gärning och sitt öde. Hennes berättelse är i högsta grad relevant idag och har präglat det franska folkets identitet. Hon var en ung bondflicka som levde i en tid som i högsta grad styrdes av män från höga klasser. Genom att hävda att hon var sänd av Gud, hörde röster och såg änglar kunde hon övertyga sin samtid att hon var en frälsare som kunde uträtta underverk. Hennes eftermäle har resulterat i mängder av romaner, operor och filmer baserade på hennes liv. Jeanne d'Arc är inte vilken person som helst i den franska historien. Hon är den person som format landet och personifierat fransk nationell prestige och självkänsla.

På senare tid har högerextrema krafter lyft fram Marine Le Pen som den moderna Jeanne d'Arc. Återigen anses Frankrike vara

Bild: Wikimedia commons

under ockupation. Denna gång är det inte engelsmännen som är inkräktarna, utan muslimerna. Det är inget nytt att personer jämförs eller jämför sig med stora historiska ikoner för att framställas som lika storslagna. Silvio Berlusconi beskrev sig själv som Jesus i politiken, "ett tålmodigt, som tål allt och som offrar sig för alla". Medan Marine Le Pen gör allt för att splittra sitt land och ställa grupper emot varandra så enade Jeanne d'Arc det franska folket. Att framställa den muslimska minoriteten som ockupanter ter sig samtidigt väldigt lustigt med tanke på Frankrikes koloniala historia där en stor del av den muslimska befolkningen har sina rötter. Men minnet är kort. Nationalismen växer sig allt starkare i Frankrike och Europa. Då söker man sig tillbaka i historien för att hitta det som identifierar nationens själ och gör anspråk på den sanna patriotismen för att legitimera sin agenda.

Det må finnas likheter mellan Marine Le Pen och Jeanne d'Arc: De är båda kvinnor i

en mansdominerad värld som kämpar för att rädda Frankrike. Men likheterna slutar dock där. Marine Le Pen påminner mer om Don Quijote som i sin nationalromantiska inbillning får henne att se onyanserade och felaktiga illusioner om sin egen omgivning. I sin populistiska värld ser hon allt som är främmande med skräck medan hon rider på den högerextrema vågen i strid mot väderkvarnar.

Om det blir en kort komedi eller en långlivad tragedi för Marine Le Pen och Front National är upp till fransmännen att bestämma om hur historien kommer beskriva dem för kommande generation. Men framtiden kommer knappast skriva romaner, sätta upp operor och producera filmer om Marine Le Pen och hennes liv. Hon kommer aldrig bli den hjälte som enade och befriade Frankrike som Jeanne d'Arc. Det vet vi redan nu när Frankrike blir allt mer splittrat och fängslat under Nationella Frontens bruna mantel.

Illustration: Freddy Karlsson

Det moderna genombrottet

TEXT: CLARA EKLÖF

I sin feministiska klassiker "Ett eget rum" från 1928 slår Virginia Woolf fast att kvinnor, för att kunna skriva fiktion, behöver tid, pengar och en plats där de kan stänga om sig. Genom historien har kvinnor slitit i hemmen med barn och hushållsarbete och därför varken haft en egen inkomst eller tid att sitta och skriva skönlitteratur. En stor bidragande faktor till varför många av de tunga författarnamnen vi känner till är män är helt enkelt att mäns möjligheter har varit större. Hur vanlig är inte skildringen av hur mannen i en familj stänger in sig på sitt arbetsrum för att arbeta, och på inga villkor får bli störd? Kvinnor har inte haft den möjligheten.

När industrialiseringen och urbaniseringen svepte över västvärlden under slutet av 1800-talet hände emellertid någonting. Den borgerliga medelklassen växte och det fanns mer tid över till annat än arbete, också för kvinnor då hushållen i hög utsträckning hade hushållerskor och hembiträden. Allt fler började också läsa böcker. Det var under den här tiden – det moderna genombrottet – som kvinnor faktiskt började ta plats i litteraturen på riktigt. Men trots att många av de stora författarna under den här perioden var kvinnor, tillhör de namn som överlevt ända till idag nästan allihop män.

År 1883 publicerade den vitt berömde litteraturkritikern Georg Brandes boken "Det moderna genombrottets män", i vilken han myntade den litterära epokens namn och lyfte ett antal män som företrädde

den. Det var först hundra år senare, 1983, som den danska litteraturhistorikern Pil Dahlerup kontrade med boken "Det moderna genombrottets kvinnor" där hon i sin tur lyfte fram sjuttio kvinnor som verkat under det moderna genombrottet, men som glömts bort under historien.

Ytterligare ett decennium senare utkom den första boken i serien "Nordisk kvinnolitteraturhistoria". På Bokus hemsida står följande om verket: "Existerande litteraturhistorier berättar historien om männens litteratur och mycket litet om kvinnornas. De framträder som enstaka exempel utan litterärt samband och bekräftar på detta vis att stora författare är lika med manliga författare. Äntligen är det dags att ta del av sanningen om de skrivande kvinnorna."

Fram till dess att "Nordisk kvinnolitteraturhistoria" utkom fanns det mycket lite att läsa om kvinnliga författare, men efter att serien hade getts ut gjordes en ansats att inkorporera ett flertal av dess verk och författare i den "vanliga" litteraturhistorien. Trots detta är det dock till "Nordisk kvinnolitteraturhistoria" man får vända sig till för att läsa mer grundligt om många kvinnliga författare. Att "Nordisk kvinnolitteraturhistoria" ens existerar, medan det saknas en manlig motsvarighet, är också talande för att kvinnors historia länge setts som en parallell till den riktiga historien. Kvinnorna har fått stå vid sidan av berättelsen om den, och därför har det

blivit lätt att tro att de aldrig var en del av den. Idag vet vi dock att så inte är fallet, och i både Pil Dahlerups bok och i "Nordisk kvinnolitteraturhistoria" finns det mycket skrivet om det moderna genombrottets stora kvinnliga författare.

Litteraturen under det moderna genombrottet (ca 1870 till slutet av 1890-talet) kännetecknades av att den satte problem under debatt. För första gången var det nu den skandinaviska litteraturen som gick i spetsen på litteraturområdet. Verken, som följde en realistisk och naturalistisk tradition, skildrade verkligheten utan ett romantiskt skimmer, lyfte frågor om sexualitet och äktenskap, och kritiserade ofta det borgerliga levnadssättet som var det vanligaste i det moderna genombrottets samtid.

Det borgerliga hemmet, där de allra flesta levde, var ett hem där allt gick ut på att utestänga verkligheten, med rum överbelamrade med möbler och prydnader och tunga sammetsgardiner för fönstren. Att vara en borgerlig kvinna i ett sådant hem innebar att vara instängd bakom dessa gardiner, dag ut och dag in. Medan männen levde både i offentligheten och i det privata hemmet, levde kvinnan enbart mellan hemmets fyra väggar. Det var här, bakom de tunga gardinerna, som många kvinnor började skriva.

Den mest populära formen blev novellen, som var ett behändigt format både tids- och publiceringsmässigt. Också dramer var ett effektivt medel att nå ut till allmänheten på, eftersom teatern under det moderna genombrottet inte bara var en plats dit man gick för att insupa kultur, utan också en plats för social samvaro som de allra flesta i borgerligheten besökte frekvent. Eftersom dessa två format var de som bäst nådde ut till allmänheten var de också de som var mest lämpade för det moderna

genombrottets syfte att sätta problem under debatt.

Läser man "Ett eget rum" av Virginia Woolf får man följa med henne när hon bläddrar bland böcker på British Museum i jakt på vad som skrivits om kvinnor genom historien. Men efter att ha plöjt sida efter sida och bok efter bok, konstaterar hon att det överlag står oerhört lite att finna om kvinnors liv i böcker. Kvinnors vardag har helt enkelt nästan aldrig gestaltats. Under det moderna genombrottet blev det dock annorlunda – kanske för att kvinnor själva nu fattade pennan istället för att som tidigare nästan enbart ha beskrivits av män.

Många av de stora verken skrivna under det moderna genombrottet behandlade just vardagsnära ämnen som äktenskap och sexualitet. Kvinnofrågan var också en av de frågor som var allra hetast debatterade under den här tiden, och den kom att avspeglas i litteraturen. Det fanns tre olika aspekter av frågan; den politiska (frågan om den gifta kvinnans äganderätt), den moraliska (om kvinnan som självständig individ) och den sexuella (om kvinnans sexuella frigörelse). Kring detta blossade den stora sedlighetsfejden upp. Många höll med om att den politiska och moraliska aspekten var viktig, men den sexuella aspekten ansågs vara problematisk. Sexualitet accepterades enbart inom äktenskapet om man var kvinna.

Dessa tre aspekter problematiserades i flera verk från den här epoken. Ett exempel är novellen "Aurora Bunge" av ett av det moderna genombrottets stora namn Anne Charlotte Leffler. I novellen går den relativt unga kvinnan Aurora Bunge från att mottaga frierier och fundera på vem hon ska acceptera, via att under en sommar leva fritt i skärgården, lägga av sig korsetten, bli solbränd och inleda ett sexuellt förhållande med en man ur en lägre

klass, till att slutligen, vid upptäckten av att hon är gravid, vilja ta livet av sig men istället bli bortgift med första bästa man som kan tänka sig acceptera henne. Hon vet då att hon kommer leva ett olyckligt liv, och novellen gestaltar tydligt kvinnans osjälvständighet. I "Karens jul" av Amalie Skram är det ämnen som fattigdom och maktlöshet kopplat till kön som står i fokus, där en ung kvinna fryser ihjäl med sitt spädbarn eftersom hon är prostituerad och fadern under denna tid inte hade några skyldigheter att försörja barnet om man var ogift. I "Pyrrhussegrar" av Stella Kleve kretsar historien kring en (återigen) ung kvinna, som är döende på ett hälsohem. I hela sitt liv har hon undertryckt sin sexualitet och aldrig agerat på den, vilket har bidragit till det skick hon är i, men mot doktors ord är hon maktlös, när han avfärdar detta helt.

Nästan uteslutande står kvinnor i centrum – och det är kvinnor som på ett eller annat sätt går under. Mot en bakgrund av borgerliga, fina hem spills känslor av instängdhet, ofrihet och maktlöshet ut i novellerna. Den krassa kontentan av verken från den här tiden blir att kvinnor i borgerliga hem som inte var nöjda med sin tillvaro bara hade tre alternativ: att fly, ta livet av sig, eller bli galen.

Utöver noveller skrev kvinnor som sagt också drama. Leffler, författaren bakom "Aurora Bunge" var en av dem, liksom Alfild Agrell.

En av Agrells främsta pjäser, "Räddad", alluderar på Ibsens berömda "Ett dockhem" i vilken huvudpersonen Nora lämnar hem, man och barn för sin egen frihets skull. Ibsens pjäs om kvinnlig emancipation rönt både hyllning och kritik, och Agrells pjäs kan ses som en slags pessimistisk och realistisk version av den, där hon lyfter fram att man inte bara kan lämna hemmet

som Nora gör i Ibsens pjäs och bli fri. Den dystra verkligheten var att för en kvinna som lämnade hemmet fanns inte många fler alternativ än prostitution, vilket Agrell problematiserar tydligt i sin egen pjäs.

Många av författarna som har lyfts här är okända för allmänheten, och kanske är Victoria Benedictsson en av få kvinnor som överlevde sin tid utan hjälp av Pil Dahlerups verk. Tragiskt nog är hon kanske mer känd för sitt olyckliga förhållande med litteraturkritikern Georg Brandes och självmordet som var en förmodad konsekvens av detta, än för sina verk.

Den författare man minns allra bäst från det moderna genombrottet är dock en man – nämligen August Strindberg. Idag anses han vara en av de största svenska författarna genom tiderna, men vad som är intressant att understryka är att han i sin samtid inte alls alltid stod längst fram på den litterära scenen. Istället fick han ge plats åt kvinnliga författare som Anne Charlotte Leffler och Alfild Agrell. Medan Strindbergs välkända pjäs "Fröken Julie" (skriven 1888) kom att dröja ända till 1906 innan den spelades upp för första gången i Sverige sattes Leffler och Agrell upp gång på gång och rev ned de största applåderorna.

Under det moderna genombrottet fick kvinnor tid att skriva, och ensamma i det borgerliga hemmet hade de så gott som ett eget rum medan männen var borta. Men ändå glömdes de flesta av dem bort när tiden hade sin gång, medan männen stannade kvar i det litterära medvetandet. Vad detta berodde på tål att tänkas på, men svaret är knappast att det berodde på att kvinnornas verk skulle vara mindre aktuella i en modernare tid. Tvärtom är många av verken fortfarande sorgligt angelägna och det är fortfarande en bit kvar innan kvinnliga författare värderas på samma nivå som manliga.

Verksamhetsåret har varit TURBULENT. Trots det känns det som att förbundet har tagit sig UR GAMLA HJULSPÅR och lagt kursen mot någonting NYTT OCH STÖRRE. Därför är det mycket beklagligt att vi kommer att ha ytterligare en ordförandestríd på kongressen i sommar. «

Krönika: Henrik Edin

Verksamhetsåret lider mot sitt slut. Det har varit ett turbulent politiskt år i Sverige, och i LUF. Om man är relativt ny medlem i LUF är det möjligt att man inte ser skillnaderna från förut, men mycket har förändrats.

När verksamhetsåret tog sin början var förbundsledningen fast besluten att lägga om kursen. Det var mellanvalsår, och det var dags att bygga en stark organisation. Alla tidigare dåliga lösningar kastades i papperskorgen.

Ett tydligt exempel var arbetsgrupperna som sällan fungerade som de skulle. De höga kraven och bristen på styrning gjorde att ingen var intresserad att engagera sig i dem. Därför genomfördes en omläggning av grupperna. De skulle följa tydligare riktlinjer och ha tydliga kontaktpersoner i förbundsledningen. I stora drag var det en framgångsrik förändring.

Dessutom har relationerna med Liberalerna kraftigt förbättrats. Det är inte på något sätt så att LUF viker sig för partiet, men vi har fått bättre utväxling på samarbetet med större möjlighet att förändra politiken. Utåt sett syns det inte jättemycket, men det är effektivt. Verksamhetsåret har präglats av stark och effektiv påverkan av Liberalerna i vår riktning. Bland annat ska nu fler lufare beredas plats i Liberalernas arbetsgrupper för den framtida politiken.

Utanför LUF har den politiska världen färgats av den migrationspolitiska omläggningen. Under början av hösten var LUF en av de starkaste rösterna för att behålla de permanenta uppehållstillstånden. Genom att producera stomartiklar som många distriktsaktiva kunde arbeta med satte vi ett tydligt avtryck på debatten. Sedan följde en höst där alla pratade om migration. Frågan var flera gånger större än alla frågor tillsammans under ett normalt valår. Därför var

det ont om plats på debattsidorna, men det var ingenting som stoppade oss. Att driva politik kan göras på andra sätt, och det gjordes också. Inte minst med blyxtkampanjen i Skåne för att hålla Öresundsbron öppen – ett strålande exempel på när vi drar åt rätt håll och faktiskt lyckas.

Migrationsfrågan har emellertid inte varit den enda som har diskuterats under året. LUF har med framgång drivit en rad andra frågor. Den fråga som drevs mest framgångsrikt har hittills varit bostadspolitiken. Under Liberalernas landsmöte i höstas var vi med och genomförde en fundamental förändring av partiets position i frågan. Helt plötsligt var Liberalerna i princip för marknadshyror.

Verksamhetsåret har varit turbulent. Trots det känns det som att förbundet har tagit sig ur gamla hjulspår och lagt kursen mot någonting nytt och större. Därför är det myck-

et beklagligt att vi kommer att ha ytterligare en ordförandestrid på kongressen i sommar. Till skillnad från vad man kan tycka om att det är bra att ha alternativ i en demokratisk omröstning kan det vara direkt skadligt för en organisation att ha för många sådana val. I valen tvingas vi nämligen att välja sida. Det vänder oss mot varandra på ett sätt som gör att vi i mindre utsträckning kan fokusera på det stora målet: att göra världen mer liberal.

Vad det är som exakt driver fram situationer som denna är svårt att säga, men det är i grund och botten ett tecken på att en del av organisationen inte klarar av att dra åt samma håll som den andra utan hellre vill bråka. Vi får inte låta LUF förvandlas till en organisation för intriger och internpolitik – det blir så tråkigt då. Det är bättre om vi vänder blickarna utåt, mot vårt gemensamma mål: att vara med och skapa en mer liberal värld.

Nyfunnen liberal tro

TEXT OCH FOTO: HANNES RUDSÄTER

Det här är berättelsen om en resa genom Asien, men framför allt om en resa genom tvivel och funderingar inför liberalismen. Precis som med religiös tro så går ofta politisk övertygelse stärkt ur tider av ifrågasättande.

Möten med orättvisan

Nepal, 19 februari. Vi är på väg upp i Himalaya. Bergsbyn och dess små hus ligger inte mer än en meter från den tätt trafikerade vägen. Vi ser folksamlingen bildas, men förstår inte varför. Snart passerar vår buss hopen av bybor, och orsaken blir alldeles för tydlig: Intill vägen ligger en livlös människokropp. Bussen framför vår hann inte väja. Bhadra, som ska vara vår guide under den tio dagar långa trekkingen till och från Annapurna Base Camp, suckar. "Han kommer att dö. Om han överlevde krocken har han ändå inte råd att betala för ambulanstransport och sjukvård." Vår buss åker vidare. Mannen lämnas till sitt dystra öde och sin sörjande familj.

I huvudstaden Kathmandu lär vi känna personalen på vårt boende, och får följa med till en lokal, statligt driven, grundskola.

Eleverna och rektorn berättar för oss om jordbävningen som slog till för drygt ett år sedan. Uppemot 10 000 personer miste livet. Skolan, den förlorade eleven. Många barn fick sina hem förstörda, tvingades flytta till tillfälliga boenden på landsbygden och kan nu omöjligen bekosta färden till och från skolan. Dessutom droppar det alltid av en massa elever i elvaårsåldern. Då är det dags att sluta dagdrömma, och börja ta ansvar för familjeförsörjningen. Enligt Nationalencyklopedin börjar endast en tredjedel av flickorna i skolan.

Konkretiseringen av de orättvisor jag tidigare bara läst om gav upphov till frågor inom mig. Vilken position ska man ta gentemot uppenbara problem av detta slag? Mötena med människor och händelser i Nepal fick mig att, för ett par veckor, vilja stötta kraftfull omfördelningspolitik. Socialismens bergfasta fokus på jämlikhet tilltalade mig. Varför ska någon ha mer? Bygg ut staten. Höj varenda skatt. Se till att där inte finns fattiga och rika, de som har och de som är utan. Där och då övervägde jag att utropa "I surrender" och byta ideologisk hemvist. Jag lät bli.

Den ekonomiska liberalismens kraft

I och med att ett lands ekonomi växer och att handel, utbyte, utbud och efterfrågan är favorittermer, får även de mest utsatta det bättre. Varje medborgare drar nytta av det ökade välståndet. Det har vi nog alla lärt oss på ett eller två Café Liberal - kanske utan att djupare reflektera över vad det betyder. Jag har fått se det på närmre håll.

Förutom Nepal besökte jag under våren också Kina, Vietnam och Malaysia. När Mao Zedong 1949 utropade Folkrepubliken Kina var det ett mycket fattigt land han tog kommandot över. De kommande decennierna skulle präglas av planekonomi och isolering gentemot omvärlden. Utvecklingen var ojämn, med ett par tydliga tillbakagångar, och Nationalencyklopedin konstaterar att en stagnation inträffade vid 70-talets mitt. "Det föreföll allt svårare att på längre sikt öka jordbruksproduktionen", skriver man.

1978 introducerades Öppna dörrens politik. Kina skulle stegvis liberalisera ekonomin och välkomna världen till förhandlingsborden. Sedan dess har den ekonomiska utvecklingen varit snabbare än alla andra länders.

Fram till 2008 ökade BNP per capita med i snitt 8,6 procent per år och bara USA har idag större BNP än Kina. Nationalencyklopedin skriver: "De starkaste drivkrafterna för tillväxten har varit en stegvis liberalisering av ekonomin, alltmer omfattande utländska investeringar och en snabbt växande export av främst enkla industrivaror".

Det går inte att hymla med att fränstegen från planekonomi lett till ökad ekonomisk ojämlikhet. Stadsbor tjänar idag mer än tre gånger så mycket som människor med hem på landsbygden. När vänstern påpekar det, kan liberaler invända: Inget land har på sistone klättrat så snabbt som Kina på listan över Human Development Index (HDI). Antalet fattiga har sjunkit markant de senaste tio åren. Tillväxten ökar – fattigdomen minskar.

Efter Vietnamkriget skulle det kommunistiska Vietnams näringsliv socialiseras. 1978 förbjöds privathandel. Det skulle visa sig vara en taktik som inte fungerade; Ekonomin utvecklades inte som önskat. Vid mitten av 80-talet förnyades politiken – och liberaliserades. Resultatet? Enligt NE har landets tillväxt sedan dess varit en av

de högsta i världen. För att citera: ”Detta [tillväxten, författarens anmärkning] har väsentligt bidragit till en snabb minskning av fattigdomen och en växande medelklass och därmed en växande inhemsk marknad.” Även Vietnam klättrar på HDI-listan. Enligt landets egna mätningar har antalet fattiga minskat från 40-50 procent till 12 procent från 80-talets början och fram till 2009.

Marknadsekonomi leder till större ekonomiska klyftor än planekonomi. Det är självklart. Under min resa har det samtidigt blivit självklart för mig att den ökade ojämlikheten inte nödvändigtvis är negativ: I Kina och Vietnam har tillväxten ökat, fattigdomen minskat och levnadsstandarden stigit som konsekvens av ekonomiska liberaliseringar. John Rawls har rätt: Det är bra att alla får det bättre. Även om det innebär att vissa får mer än andra.

Det är emellertid inte i första hand ekonomiska ställningstaganden som lockat mig till liberalismen. Det är dess betoning av grundläggande fri- och rättigheter. Det största beviset på frihetens existensberättigande fick jag under min vistelse i Kina.

En berättelse om frihetens motpol

”70 % av det han gjorde var bra, 30 % mindre bra. Varför han gjorde vissa saker kan vara svårt att förstå idag, men om man levde där och då var det förstäligt.”

Vi är på väg ner för Kinesiska muren. Vår guide berättar, motvilligt och fåordigt, om Kinas älskade gudfader Mao Zedong. Guiden själv tycker mycket om honom. Sedan bortgången 1976 verkar Maos popularitet i landet bara växa: Hans ansikte pryder nästan samtliga sedelvalörer, hans mumifie-

rade lik rör dagligen människor till tårar vid Himmelska fridens torg och i den hypermoderna 14-miljonersstaden Chengdu präglas stadsbilden av en enorm Mao-staty.

Den forne kommunistdiktatorns status är både obegriplig och begriplig. Obegriplig om man i åtanke har hans systematiska förföljande och mördande av oliktankande under Kulturrevolutionen. Obegriplig om man väger in Stora språngets ödesdigra konsekvenser (den politiska inriktningen i kombination med tre svältår resulterade enligt Nationalencyklopedin i att uppskattningsvis 20 miljoner människor dog av svält mellan åren 1959 och 1961). Obegriplig om man känner till det nämnda faktum att Kinas ekonomiska utveckling omedelbart sköt i höjden i samband med de liberaliseringar som genomfördes i ekonomin nästan direkt efter diktatorns död (och därmed avgång) 1976.

Den kinesiska staten har blockerat eller censurerat såväl Facebook, Twitter, Google (!), Wikipedia som Youtube. Landet är fortfarande en diktatur, med Maos kommunistiska rörelse som enda tillåtna parti. Radiokanalen är grundad av partiet och alla tidningar utsätts för censur. Utrymmet för egna åsikter är med andra ord minimalt. Kommunistpartiet styr inte bara vad människor får säga och tycka offentligt genom inskränkningar av yttrande- och tryckfrihet, utan också vad människor faktiskt tycker innerst inne. Basuneras det ut i samtliga kanaler att Mao Zedong var en hjälte, så är det inte konstigt att han blivit en hjälte i vår guides och de flesta andras ögon. Detta system är frihetens motpol. Under vistelsen i Kina insåg jag snabbt att jag inte tyckte om det.

Hemma – och liberal – igen

Väl tillbaka i Sverige kan jag konstatera att jag haft det fantastiskt. Upplevt mycket, lärt mig om livet och om mig själv. Jag har också konfronterats med mina åsikter. Tvivlat, omprövat och slutligen landat i liberalismen på nytt. Jag har insett att grunden i mitt

engagemang är att försöka stoppa orättvisor. Skapa förutsättningar för varje människa. Befästa rätten att uttrycka en egen åsikt. Vägen dit är liberalism. Jag är mer övertygad än när jag åkte. För nu har jag ifrågasatt.

Posttidning B

Avsändare

Liberala Ungdomsförbundet
Hantverkargatan 25 ÖG
11221 Stockholm

